

Agro Nyt

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 15 nr. 5

maj 2003

DEN SKJULTE SANDHEDS POLITIK

Vi har givet os selv lidt ekstra spalteplads i denne måned for at fortælle en vigtig historie om en lille kreds af mennesker, som har placeret sig på magtfulde poster i det amerikanske statsapparat. I USA kaldes de neokonservative, fordi mange af dem først slog deres folder på venstrefløjen, inden de fandt ud af, at det var meget nemmere at revolutionere verden fra den modsatte vinkel. De kaldes også for »kyllingehøge«, et øgenavn hjemvendte Vietnamveteraner gav datidens krigs-tilhængere, der aldrig selv havde båret en uniform. Det har hovedparten af de neokonservative arkitekter bag krigen imod Irak heller ikke.

Historien skal fortælles, fordi disse mennesker er ved at ændre hele den globale politiske orden. Regimer afsættes, alliancer brydes og magtbalancer forrykkes. De næste mange årtiers politiske verdensbillede ligger nu i støbeskeen. Og det er vi simpelthen nødt til at forholde os til. Ellers kan vi komme til at leve i en verden, vi aldeles ikke bryder os om.

Det er dybt bekymrende, at denne snævre kreds af indflydelsesrige politiske aktører alle er disciple af den politiske »filosof« Leo Strauss, hvis forskruede forestillingsverden er hentet hos det uhellige trekløver Thomas Hobbes, G.W.F. Hegel og Friedrich Nietzsche. Tilsammen står de tre herrer for det sorteste menneskesyn og de farligste magtbegreber, den menneskelige tanke endnu har fostret. Og det er endnu mere bekymrende, at disse disciple har taget Strauss' forsvar for »den skjulte sandhed« til sig. Dermed bliver løgn og bedrag, »deception«, et legitimt politisk instrument.

Det sidste er en skræmmende tanke, når lederen af Pentagons nye civile efterretningskontor hedder Abram Shulsky, førende akademisk ekspert i Strauss' politiske filosofi. Det var nemlig Shulsky, der fremtryllede alle »beviserne« på eksistensen af Saddam Husseins masseødelæggelsesvåben og forbindelser til terrorgrupper, som overbeviste Tony Blair og Anders Fogh Rasmussen om rigtigheden af et militært angreb. »Beviser«, som hverken det amerikanske CIA, det britiske MI-6 eller det israelske Mossad kunne få øje på, trods årelange anstrengelser.

De første tegn på alvorlig politisk modstand imod straussianernes kvælertag på George W. Bush' regering er begyndt at vise sig. Desværre sover det Demokratiske Parti stadig tornerosesøvn efter at have stukket sig på sin egen straussianske ten, kaldet Daniel Patrick Moynihan og Democratic Leadership Council. Men det vil meget snart ændre sig. De seneste officielle tal fra den amerikanske valgkommission viser nemlig, at Lyndon LaRouche netop nu er den præsidentkandidat, der har den største aktive opbakning bag sig. En sådan nyhed skal nok vække hele det slumrende politiske etablissement i USA.

Richard Perle

Dick Cheney

Donald Rumsfeld

Paul Wolfowitz

»KYLINGEHØGENE« BAG BUSHS' FOREBYGGENDE KRIGSFØRELSE

Krigen mod Irak har slået bunden ud af den internationale politiske orden. Nogle af efterkrigstidens vigtigste politiske institutioner og alliancer, som FN, EU og NATO, er så rystede i deres grundvolde, at de vil synke i grus, med mindre de reddes af omfattende reoveringer. Splittelsen mellem USA på den ene side og det »gamle Europa«, ledet af Frankrig, Tyskland og Rusland, på den anden er så dyb, at Storbritanniens premierminister Tony Blair ved flere lejligheder har udtrykt frygt for, at en ny »kold krig« skal opstå mellem de gamle allierede.

Kilden til denne dybe internationale splittelse er ikke kun en fundamental uenighed om rigtigheden af at anvende militærmagt til at afsætte Iraks diktator Saddam Hussein. Allerede i januar 2002, da George W. Bush's regering fremlagde USA's nye forsvarsdoktrin, stod det klart, at USA på et eller andet tidspunkt risikerede at komme i konflikt med folkeretten og det internationale samfund. Med sin nye doktrin forbeholder USA sig nemlig retten til at foretage »forebyggende militære angreb« på ethvert land, der efter den amerikanske regerings opfattelse kunne betragtes som en »mulig trussel« imod USA og »dets allierede«. Dermed tilsidesætter USA alle de dyrekøbte historiske erfaringer, der efter 30-årskrigen ledte til formuleringen af de suverænitetsprincipper, der blev nedfældet i den Vestfalske Fred i 1648, og som efter 2. Verdenskrig blev institutionaliseret i FN og folkeretten.

Under pres fra politiske grupperinger og institutioner omkring udenrigsminister Colin Powell, accepterede præsident Bush i september 2002 at søge en folkeretslig legitimering af et militært angreb på Irak ved at fremlægge sagen for FN's generalforsamling. Trods en massiv propaganda imod regimet i Bagdad, lykkedes det aldrig for USA og Storbritannien at overbevise et flertal i FN's sikkerhedsråd om, at Irak udgjorde en så stor trussel imod verdensfreden, at militær magtanvendelse var påkrævet. Den 30. marts tog USA og en lille håndfuld allierede, heriblandt Danmark, så sagen i egen hånd og indledte et militært angreb på Irak.

Dermed er verden fundamentalt forandret. Den verdensorden, der blev etableret efter 2. verdenskrig, og som blev tilpasset efter Berlin-murens fald i 1989 og afslutningen af Den kolde Krig, eksisterer ikke længere. Supermagten USA går nu enegang på den internationale politiske scene på en

facon, som aldrig tidligere er set (hvilket ikke kan skjules af »minialliancen« med Storbritannien, Spanien, Danmark, Bulgarien m.fl.).

Men USA's nye udenrigs- og sikkerhedspolitiske kurs er ikke kun et dramatisk og højroret brud med tidligere allierede som Frankrig og Tyskland; den er i lige så høj grad et eklatant brud på USA's egen udenrigspolitiske kurs gennem det meste af et århundrede, og med alt det USA har stået for gennem det meste af sin historie. Både som garant for den vestlige verdens frihed og sikkerhed under og efter 2. Verdenskrig, og som det forbillede og frihedsideal De forenede Stater har repræsenteret lige siden sin etablering i 1776. Derfor tager både modstandere og tilhængere af USA's angreb på Irak fejl, når de på den ene side påstår, at krigen i Irak er en *simpel* fortsættelse af den »amerikanske imperialism« fra Vietnam-krigen, eller på den anden side ser en lige linie fra USA's engagement under 2. verdenskrig til »befrielsen« af Irak anno 2003. Begge fløje overser, at USA er ved at ændre karakter, ganske radikalt endda.

USA er blevet kidnappet. Den amerikanske regering er blevet taget som gidsel af en lille gruppe mennesker, der har en dagsorden, vi alle pinedød er nødt til at tage stilling til. De ønsker nemlig at etablere et »Pax Americana«, et amerikansk verdensimperium. Det har de skrevet og sagt i årevis. Men ingen tog dem alvorligt, for de havde ikke magt som agt. Det har de i dag. Og krigen imod Irak er kun første skridt.

Den 4. april sagde *New York Times'* mellemøstekspert, Thomas Friedman, til den israelske avis *Haaretz*: »Jeg kunne sætte navne på 25 personer, om hvilket det gælder, at havde man sendt dem ud på en øde ø for halvandet år siden, så ville Irak-krigen aldrig nogensinde være blevet startet«. Det er denne gruppe, vi nu skal se lidt nærmere på.

Magtens arrogance

Den 16. marts 2003 dukkede den amerikanske vicepræsident Dick Cheney frem af sit selvvalgte skjul for at lade sig interviewe af Tim Russert i programmet »Meet the Press« på tv-stationen *NBC*. Her gjorde han det klart, at der i virkeligheden ikke var noget som helst Saddam Hussein kunne gøre for at afværge et amerikansk angreb. Gentagne gange henviste Cheney til terrorangrebene den 11. september 2001 som

et »historisk vendepunkt«, der, som noget helt nyt, retfærdiggjorde, at USA på egen hånd iværksatte en »forebyggende« krig.

Men det var netop samme Dick Cheney, der allerede tolv år tidligere havde gjort sig til talsmand for »forebyggende krige« – ikke imod Saddam Hussein, som var blevet udstyret med masseødelæggelsesvåben af de amerikanske regeringer under Ronald Reagan og George Bush Sr. – men imod ethvert land, eller enhver gruppe af lande, som kunne tænkes at ville udfordre USA's globale militære overlegenhed i en verden efter Sovjetunionens fald. Så, hvad det centrale punkt »forebyggende krig« angik, talte Cheney bevidst usandt.

Faktisk var stort set alt, Dick Cheney sagde i det tv-program, desinformation, hvilket siden hen er blevet afsløret for størstedelens vedkommende.

Cheney påstod eksempelvis, at Saddam Hussein havde forsøgt at anskaffe sig atomvåben. Få dage forinden havde chefen for det internationale atomenergiagentur, IAEA, Mohammed ElBaradei, ellers fortalt FN's sikkerhedsråd, at sådanne påstande byggede på forfalskede dokumenter. I en artikel i ugemagasinet *The New Yorker*, den 31. marts beskrev journalisten Seymour Hersh, hvorledes det kun havde taget IAEA nogle få timer at fastslå, at de dokumenter, som USA havde udleveret til FN's sikkerhedsråd som bevis på, at regimet i Bagdad havde forsøgt at købe 500 tons råuran, »yellow cake«, i Niger, i virkeligheden bestod af grove falsknerier udfærdiget på nigerske regeringspapirer med gamle kasserede brevhoveder, som for længst var taget ud af anvendelse. Ifølge Seymour Hersh havde Bush-regeringen fået dokumenterne af den britiske efterretningstjeneste MI-6, som selv havde fået dem enten fra den israelske efterretningstjeneste eller fra irakiske oppositionskredse med forbindelse til lederen af den Irakiske Nationalkongres, INC, Ahmed Chalabi.

Cheney gentog også den allerede bredt afviste påstand om, at Saddam Hussein »igennem længere tid« skulle have haft tætte forbindelser til terrornetværket al-Qaeda, og at »det kun var et spørgsmål om tid«, før Osama bin Ladens terrorbande ville være udstyret med biologiske, kemiske og i sidste ende atomare våben. Cheney vidste udmærket, at den tidligere chef for den amerikanske efterretningstjeneste CIA, James Woolsey, som tilhører krigshøgenes hårde kerne, trods en særdeles ihærdig indsats, ikke havde haft held til at fremgrave et eneste troværdigt bevis på, at der havde været kontakter mellem Saddam Hussein og al-Qaeda; heller ikke i tiden op til den 11. september 2001.

Hvad den kommende krig angik, lovede vicepræsidenten, at den ville blive en »propagandasejr«. I slutningen af interviewet påstod Cheney endog, at en afsættelse af Saddam Hussein ville lede til en stabilisering af hele Mellemøsten. Som autoriteten bag denne påstand henviste han til den britiske ekspert i arabiske anliggender Bernhard Lewis, der under Den kolde Krig var ophavsmand til den skæbnesvangre strategi, der gik ud på at inddæmme Sovjetunionen i en »bue af kriser« ved hjælp af det »islamiske kort«. Det var denne strategi, der fremtvang den sovjetiske invasion af Afghanistan, og som gav anledning til opblomstringen af tusindvis af islamiske terrorister, inkl. Osama bin Laden.

Cheney sagde: »Nøjagtig som Bernhard Lewis, der jo er en af de store kendere af denne del af verden, er jeg ærligt talt fuldt og fast overbevist om, at et magtfuldt og resolut

amerikansk svar på terrorismen og imod truslen mod USA vil bidrage til at nedkøle denne del af verden«. Godt 80 timer efter Cheneys tv-interview, indledte USA et uprovokeret og helt unødvendigt angreb på Irak.

Straussianernes løgne

Cheneys arrogante tv-optræden markerede kulminationen på en tolv år lang kampagne for at få det politiske kort i Mellemøsten og Den Persiske Golf radikalt ændret gennem et »civilisationernes sammenstød« med hvert eneste af regionens muslimske lande. Midlet skulle være endeløse krige og en skridtvis beslaglæggelse af olieresourcerne i bedste kolonistil.

Men frem for alt signalerede Cheneys selvsikre optræden også den succesrige fuldbyrdelse af et snigende statskup, der havde været længe undervejs. En lille gruppe neokonservative fanatikere havde endegyldigt taget magten i Washington. Deres mål er at omdanne USA fra en konstitutionel republik, der har til formål at fremme almenvellet og indgå i et principfællesskab med andre selvstændige nationer, til en parodi på det gamle Romerrige – et brutalt imperium, som kaster sig ud i erobningskrige imod andre nationer, og som indadtil omdanner sig til en undertrykkende politistat.

Det er ikke et tilfælde, at hovedparten af disse neokonservative er tilhængere af den tyskfødte filosof Leo Strauss (1899-1973). Til trods for at Strauss var jøde, var han tilhænger af den eksistentiale filosof og Nietzschebeundrer Martin Heidegger, der var medlem af det tyske nazistparti. Og Strauss var elev og stor beundrer af Carl Schmitt, nazistpartiets hofjurist. Det var Schmitt, som efter Rigsdagsbranden den 27. februar, udarbejdede det juridiske grundlag for Adolf Hitlers indsættelse som Tysklands diktator i marts 1933.

Det var også Schmitt, som skaffede Strauss et stipendiat fra Ruckerfeller Foundation, så han kunne slippe ud af Tyskland og via Paris og London tiltræde en stilling ved The New School for Social Research i New York og senere ved universitetet i Chicago, hvor han virkede frem til 1967.

For Leo Strauss og hans disciple er den »ædle løgn«, eller rettere den »gemene løgn« – desinformation – nøglen til at skaffe sig og fastholde politisk magt. Magt for magtens egen skyld. For Strauss og straussianerne findes der ingen almengyldige principper, ingen naturret, ingen dyder, ingen næstekærlighed og ingen forestilling om, at mennesket er skabt i Guds eget billede.

William Kristol, en af de ledende straussianere i Washington i dag og talerør for krigsfraktionen i Bush-regeringen, har i sin egenskab af chefredaktør for det Rupert Murdoch-ejede tidsskrift *Weekly Standard* udviklet den goebbelske »store løgn« til fuldkommenhed. Han er søn af to af efterkrigstidens første generation af neokonservative, Irwin Kristol og Gertrude Himmelfarb. Fra sin 18-års fødselsdag og nogle år frem kom William Kristol under Harvey Mansfields Jr.'s vin-

William Kristol

ger. Mansfield var professor på Harvard Universitet og en af Leo Strauss' ledende disciple. I et interview med forfatteren Nina J. Easton sagde Kristol bl.a.: »En af [Strauss'] vigtigste læresætninger er, at alle former for politik er begrænsede, og at ingen af dem er egentligt baseret på sandhed. Derfor findes der en særlig filosofisk karakteregenskab, der gør én i stand til at distancere sig fra disse politiske slagsmål ... Man tager ikke sig selv eller sine sager så alvorligt, som hvis det var 100% sandhed. Politiske bevægelser er altid fulde af fraktionskampe. Men det er noget helt andet end "sandhed".«

Kristol delte kollegieværelse med en anden straussianer, Allan Keyes, der arbejdede i det amerikanske udenrigsmini-

sterium i Reagan-perioden, og som uden held stillede op til senatsvalget i delstaten Maryland i 1988 og tabte til demokraten Paul Sarbanes. En anden af Kristols studiekammerater på Harvard var Francis Fukuyama, der med sin bog *Historiens Slutning og det sidste menneske* fra 1993 populariserede Nietzsches misantropiske menneskesyn. Fukuyama havde tidligere studeret i Paris under den russisk-franske hegelianer Alexander Kojève og ved Cornell Universitet, hvor hans lærere var Leo Strauss' personlige elev på universitetet i Chicago, Allan Bloom. En anden af eleverne fra Chicago, Saul Bellow, gav en levende beskrivelse af Blooms liv i den biografiske roman *Ravelstein*.

LEO STRAUSS: DE NEOKONSERVATIVES ÅNDELIGE GURU

I den første bog af *Staten* lader Platon sofisten Thrasymachos spille rollen som Sokrates' aggressive modstykke. For det første bryder Thrasymachos sig ikke om Sokrates' ironiske måde at føre en samtale på, hvor han hele tiden stiller spørgsmål til sin modpart i stedet for blot sige, hvad han selv mener. Og for det andet er han helt og aldeles uenig i Sokrates' blødsødne opfattelse af begrebet 'retfærdighed'. For Thrasymachos er retfærdighed det samme som »den stærkes ret«.

Sokrates piller Thrasymachos' argumenter fra hinanden på en måde, der ikke efterlader den mindste tvivl om, hvor Sokrates og Platon står i det spørgsmål. At tolke teksten på anden måde, ville nærme sig det umulige for de fleste almindelige mennesker. Men ikke for den amerikanske forfatter Allan Bloom. I hans essay *The Republic of Plato* fra 1968 hedder det: »Og ingen læser kan sige sig overbevist om, at Thrasymachos' definition er blevet tilbagevist, eller at denne diskussion har bevist, at der er tilstrækkelig grund til at hellige sig det almene vel«.

At nå frem til den tolkning af Platons dialog kræver nogle helt specielle læsebriller, og dem har Allan Bloom fået af sin læremester Leo Strauss.

Leo Strauss blev født i Kichhain nær Marburg i Tyskland i 1899. Hans forældre var troende jøder, og allerede som teenager blev Leo tiltrukket af den zionistiske politiske bevægelse. Under studieårene i 1920'erne kom han i kontakt med lederen af den åbenlyst fascistiske gren af zionismen, Vladimir Jabotinsky. Jabotinskys politiske standpunkter var så ekstreme, at Israels første præsident, David Ben Gurion, gav ham øgenavnet »Vladimir Hitler«.

Leo Strauss

Martin Heidegger

I 1922 blev Leo Strauss personlig elev af Martin Heidegger (1889–1976) ved universitetet i Freiburg, og han blev fuldstændig grebet af Heideggers tolkning af Aristoteles' *Metafysik*. Heidegger havde i det hele taget en meget dominerende undervisningsstil, og under efterkrigstidens »afnazifiseringsprocesser« frarådede filosofen og psykologen Karl Jasper på det kraftigste, at Heidegger fik sin lærestol tilbage. Ifølge Jasper var Heideggers psykologiske kontrol over eleverne stærkere end sundt var, og op gennem trediverne havde han som aktivt medlem af nazistpartiet forsvaret partiets ideologi på Tysklands universiteter.

Under studietiden med Heidegger blev Strauss efter eget udsagn stærkt påvirket af Friedrich Nietzsche (1844–1900) hvis forskruede forestillinger om »overmennesket« spillede en væsentlig rolle for den tyske nazibevægelse. Strauss begyndte også at interessere sig for den britiske filosof Thomas Hobbes (1588–1679), og studierne af hans ideer bragte ham i kontakt med juristen Carl Schmitt (1888–1985). Schmitt var nazistpartiets hofjurist, og det var Schmitt som i 1933 konstruerede det juridiske grundlag, efter hvilket Adolf Hitler kunne udnytte Rigsdagsbranden til at udråbe sig selv til Tysklands diktator. Det var også Schmitt, som i 1932 skaffede Leo Strauss det Rockefeller Foundation legat, der gjorde det muligt for ham at studere i Paris og London. Med sin jødiske baggrund var det ikke længere sundt for Strauss at opholde sig i Tyskland, selv ikke med en omgangskreds der inkluderede prominente partimedlemmer som Schmitt og Heidegger. Efter London tog Strauss til New York for kort efter at ende ved universitetet i Chicago, hvor han underviste frem til 1967. Ved sin død i 1973 havde han en lærestol ved St. John's College i Annapolis, Maryland.

Friedrich Nietzsche

Under sit korte ophold i London færdiggjorde Leo Strauss sine studier af Hobbes, og i 1936 kom en af hans mest berømte bøger *The Political Philosophy of Hobbes, Its basis and Its Genesis*. Med klinisk akuratesse gennemgår Strauss alle aspekter af Hobbes mildt sagt negative menneskesyn. Han giver en gennemgang af Hobbes' lovprisning af

De neokonservatives kup

I Bellows hyldestfortælling om Bloom optræder også en anden straussianer, der i dag spiller en hovedrolle i de neokonservatives kontrol over Bush-regeringen: Viceforsvarsminister Paul D. Wolfowitz. Wolfowitz var en af de allerførste af Strauss' og Blooms elever, som kom til Washington. Mens han færdiggjorde sin doktorafhandling ved universitetet i Chicago, introducerede Bloom ham til Albert Wohlstetter, grundlæggeren af den indflydelsesrige tænketank Rand Corporation, og Paul Nitze, en af USA's ledende våbeneksperter, der har gjort tjeneste i hver eneste amerikansk regering siden 2. Verdenskrig.

I løbet af 70'erne skabte Wolfowitz sig en karriere indenfor det amerikanske nedrustningsbureaukati og knyttede et net af kontakter til andre af Strauss' og Wohlstetters disciple, som havde placeret sig som embedsmænd i forskellige senatsudvalg, heriblandt Richard Perle, Steven Bryen og Elliott Abrams. Perle arbejdede for demokraten Henry »Scoop« Jackson fra Washington, den republikanske senator fra New Jersey, Clifford Case, og den demokratiske senator fra New York, Daniel Patrick Moynihan. Ifølge Perle mødtes han og Wolfowitz første gang i 1969, da de begge arbejdede på et forskningsprojekt for senator Jackson.

En anden Strauss-discipel i den neokonservative kabale

aristokratiske æresbegreber, hans påstand om at grundlaget for menneskelige dyder skal findes i en »ridderlig søgen efter storhed«, og at det patrimonale monarki er den eneste naturlige statsdannelse m.m.

Men Strauss vender hele tiden tilbage til det, han anser for at være det væsentligste i Hobbes' forfatterskab: Frygten for en voldelig død forvoldt af et andet menneske. Det er, ifølge Hobbes og Strauss, det eneste grundlag for menneskelig moral. Den eneste årsag, til at vi mennesker kan opdrages til at behandle hinanden nogenlunde ordentligt, er vores fundamentale, altoverskyggende frygt for, ikke bare at dø, men at blive slået ihjel af et andet menneske.

Hovedparten af dette dystre tankegods er hentet fra Hobbes' hovedværk *Leviathan* fra 1660, hvor han gør brug af fortællingen fra Job's bog om Livjatan, den krokodillelignende drage, »Kongen over alle stolte vilddyr«, som Vorherre nedkæmper ved skabelsens begyndelse. Ifølge Hobbes, kan vi mennesker kun leve fredeligt med hverandre, hvis vi genskaber Livjatan, i form af en person, institution eller statsmagt, der kan jage os alle den fundamentale skræk i livet, altså det at blive slået ihjel af et andet menneske.

Men det kræver ikke den store teologiske eksamen at indse, at genopliver vi Livjatan, som Vorherre én gang har bekæmpet, så sætter vi i realiteten Vorherre fra magten igen. Hobbes måtte da også kæmpe imod anklager om ateisme, og Strauss forklarer, at Hobbes nøje fulgte alle religiøse forskrifter for at skjule sit virkelige sindelag. Hobbes foregav altså at tro på Gud, men var, ifølge Strauss, i virkeligheden overbevist om, at Vorherre aldrig havde eksisteret.

Og dette er kernen i Leo Strauss' egen filosofiske tankegang: Der findes ingen Gud. Der er ingen moral. Der kan ikke skelnes mellem godt og ondt. Men denne sandhed er så grum og forfærdelig, at kun en lille elite af »filosoffer« (i fordrejet platonsk forstand) eller »overmennesker« i Nietzsches forstand, kan klare at kende den. Det store flertal af almindelige mennesker bliver nødt til at have noget at tro på: En gud, en nation, en ideologi eller en overtro; hvad som helst. Bare et eller andet, som frelser dem fra den fortvivlelse, der ligger i »sandheden« om, at der ikke findes noget rigtigt og forkert, godt eller ondt.

Leo Strauss påstod, at kun en lille kerne af filosoffer op gennem historien har kendt til denne grumme sandhed. For ikke at drive menneskeheden til fortvivlelse skjulte de den. Og derfor kan man ikke finde den direkte, når man læser deres skrifter. Men for dem, som selv kender sandheden, ligger den der, som en skjult, altså esoterisk, viden. Også hos Platon. Og det var sådan, Strauss' elev Allan Bloom lærte, at man ikke skal tro på det første indtryk af Platons dialog *Staten*. Platon er i virkeligheden mere enig med Thrasymachos, end man umiddelbart skal tro – hvis altså man tror på Strauss.

Strauss fastholdt det esoteriske i sine skrifter, og i lighed med Hobbes gjorde han sig store anstrengelser for at skjule egne intentioner. Det gjaldt også den personlige undervisning af de omkring 100 ph.d.-studerende, han havde under sine vinger gennem årene. I midten af 80'erne udbrød der en ophidset fejde mellem to af hans elever, Thomas Pangel og Harry Jaffa, i tidsskrifterne *Claremont Review* og *National Review*. Pangel mente blandt andet at have forstået Strauss derhen, at selv for Sokrates havde moral ingen betydning, når det gjaldt den virkeligt intelligente mand, altså filosofen. Jaffa derimod, kunne slet ikke genkende denne udlægning af Strauss' tanker, og beskyldte Pangel for at forplumre Strauss' omdømme ved at iblande for meget Nietzsche.

Ifølge forfatteren Shadia Drury opstod fejden sandsynligvis, fordi Strauss fortalte forskellige ting til forskellige elever. Fælles for dem alle var dog indpodningen af Nietzsches tanker, men graden af, hvor åbenlyst det blev gjort, kunne variere fra elev til elev. Shadia Drurys bog *The Political Ideas of Leo Strauss* fra 1988 er den mest autoritative gennemgang af Strauss' tankegods. Som kvinde har hun heller ikke været i fare for at blive fanget ind i Strauss' særegne univers. Det er nemlig kun mænd, der kan blive »filosoffer« eller »overmennesker«, ifølge Strauss.

Men der findes også en kreds udenfor den indre kerne af Strauss' og Nietzsches »overmennesker«. Mænd, som har de »rigtige intentioner« og det »rette sindelag«, men som ikke er blevet åbenbaret hele den »esoteriske« sandhed. De kaldes for »gentlemen«, og optræder hyppigt i f.eks. Allan Blooms *The Closing of the American Mind* fra 1987, der på dansk fik titlen *Historien om Vestens Intellektuelle Forfald* og udkom i 1991. Disse »gentlemen« er også rigt repræsenteret i Bush-regeringen i dag.

Allan Bloom

er John Podhoretz, politisk redaktør på Rupert Murdochs aftenavis *The New York Post*. Han er søn af Norman Podhoretz og Midge Decter, to ledende repræsentanter for den første generation af neokonservative, og han har i lighed med William Kristol været redaktør på *The Weekly Standard*. Endvidere er der højesteretsdommer Clarence Thomas, justitsminister John Ashcroft og vicepræsident Dick Cheney's stabschef, I. Lewis »Scooter« Libby. Libby er en af de mest indflydelsesrige rådgivere i spørgsmål om USA's nationale sikkerhed og blev introduceret til Leo Strauss' tankeverden

af hans professor ved Yale Universitet, Paul Wolfowitz.

Det amerikanske forsvarsministerium Pentagons desinformationschef Abram Shulsky bekender sig til Strauss, og det samme gør Gary Schmitt, administrerende direktør for den nyoprettede neokonservative tænketank Project for the New American Century, PNAC, der har William Kristol som igangsætter. Det gælder også David Brook, en anden af redaktørerne på *The Weekly Standard*, og Werner Dannhauser, en direkte elev af Strauss, som forlod sin akademiske karriere for at overtage redaktionen af de neokonservative

DEN FRANSKE FORBINDELSE: HØJRE MØDER VENSTRE

Den franske regerings indædte modstand i FN's sikkerhedsråd imod enhver form for legitimering af invasionen af Irak skabte en hidtil uset anti-fransk stemning i USA. Godt hjulpet af en populistisk og særdeles useriøs presse. Kantine i Den amerikanske Kongres omdøbte pomfritter fra »frenchfries« til »freedomfries«, og tv og radio væltede sig i anti-franske opstød. Ifølge den britiske avis *The Times* den 22. april var det mest anvendte citat i de britiske og amerikanske medier i tiden op til krigsudbruddet et udtryk hentet fra tegneserien *The Simpsons*, hvor en af figurerne betegnede franskmændene som: »Ostespisende overgivelsesaber«.

Den formulering udnyttede adskillige neokonservative kommentatorer til at spinde helt uhistoriske ender om Vichy-regeringen og franskmændenes »manglende modstand« under 2. Verdenskrig. Ironien er dog, at det netop er den indre kerne af krigshøgene, de neokonservative straussianere, der selv har de allertætteste historiske forbindelser til kredsen bag den franske samarbejdsregering i Vichy.

Engang i 1920'erne fik de neokonservatives mentor Leo Strauss besøg af en russisk bolsjevistisk immigrant ved navn Alexandre Vladimirovitj Kojevnikov (1902-68). De knyttede et venskab, der holdt livet ud. I 1928 rejste Kojevnikov videre til Paris, hvor han ændrede sit navn til Alexandre Kojève. Her bevægede han sig i de særlige franske synarkistiske kredse, hvis ideologi med rødder i Napoleontiden og forestillinger om »fællesregering« er svært beskrivelig, men ofte bliver betegnet som en blanding af fascisme og kommunisme. I 1940 var synarkisterne blandt de intellektuelle fædre bag etableringen af samarbejdsregimet i Vichy.

Hvor Kojève selv opholdt sig under krigen er usikkert, men i 1945 indtrådte han som embedsmand i det franske økonomiministerium. Ifølge flere kilder, forblev han tro mod sine bolsjevistiske rødder og fungerede som agent for den sovjetiske efterretningstjeneste, KGB, helt frem til sin død i 1968. Samtidig modtog Kojève de bedste af de unge amerikanske neokonservative straussianere, som f.eks. Allan Bloom og Francis Fukuyama, som blev sendt til Paris for at videreuddanne sig hos en af »de få«, der ifølge Strauss selv, virkelig forstod hans tanker.

I 1930'erne slog Alexandre Kojève sig op i de intellektuelle kredse i Paris med forelæsninger over *Åndens fænomenologi* af G. W. F. Hegel (1770 - 1831). Hos Hegel er det »virkelighedens dialektik«, kampen mellem herre og slave, der er historiens drivkraft, ikke Platons »luftige dialektik«, hvor tankerne brydes i ideernes rige. Som Kojève læser Hegel, er »menneskets higen efter andre menneskers anerkendelse« drivkraften i den menneskelige eksistens. Derfor kæmper vi konstant for at underkaste os hinanden i et herre/slave-forhold. Altså et glimrende supplement til Strauss' og Hobbes' ide om, at frygten for at blive slået ihjel af et andet menneske er den eneste kilde til menneskelig »moral«.

Denne »virkelighedens dialektik«, kampen mellem herre og slave, vil føre os frem til et »homogent universaltyrani«, hvor »alle anerkender alle« samtidigt som herre og slave. Så er historien slut, og en ny menneskerace er skabt. Men vejen til dette idealsamfund kan aldrig blive fredelig, mente Kojève, som derfor hyldede forestillingen om den »rensende vold«. En vrangforestilling som den pro-terroristiske del af den europæiske venstrefløj tog til sig i 60'erne og 70'erne.

Kojève mente, at historiens endelige afslutning begyndte, da Napoleon udråbte sig selv til kejser og etablerede den første moderne fasciststat. Kojèves elev Francis Fukuyama var kun delvis enig og mente, at vi lige skulle have Sovjetunionens fald med, så vi også kunne få etableret et globalt »frimarkedsimperium«. Det skrev han om i 1992 i bogen *Historiens Afslutning og Det Sidste Menneske*.

I en fodnote i *Historien om Vestens Intellektuelle Forfald* skrev Allan Bloom følgende hyldest til sin læremester: »Alle, der ønsker at stifte bekendtskab med denne nu så populære blanding af Marx med Hegel og Nietzsche i en filosofisk seriøs udgave, bør gå til Alexandre Kojèves arbejder. Han var den mest intellektuelle marxist i vort århundrede. Han var tvunget til ikke at anskue Marx som andet end en intellektuel, der med få ændringer udbredte den virkelige filosof, Hegels, tanker. Kojève så i øvrigt ret firkantet på spørgsmålet om »det sidste menneske«: Marxister, dvs. rationalister, må leve med »det sidste menneske«. Kojève er enig med Nietzsche i, at det er resultatet af den rationelle historie. Kun mystikere af forskellige slags, der udbreder vild, irrationel negativitet, kunne efter hans mening undgå den konklusion. Merleau-Ponty og Sartre var stærkt påvirket af ham – de forstod hans antydninger.«

G.W.F. Hegel

tidsskrifters flagskib, *Commentary*, da Norman Podhoretz gik på pension. Endelig er der forfatterne Robert Kagan, søn af den ledende straussianer på Yale Universitet, Donald Kagan, og Robert D. Kaplan, hvis bog *Warrior Politics, Why Leadership Demands a Pagan Ethos* er blandt de få bøger præsident George W. Bush med sikkerhed har læst. Kaplan er også redaktør af det neokonservative tidsskrift *The Atlantic Monthly*.

Denne kreds af Strauss-disciple har i de seneste 30 år, sammen med en anden lille håndfuld neokonservative og Likud-tilhængere, fungeret som et slags underjordisk netværk indenfor og udenfor de skiftende amerikanske regeringer, alt imens de har ventet på at slå til med et kup. Med terrorangrebene den 11. september 2001 fik de serveret deres livs chance. Og de stod klar til at udnytte den. I rapporten *Zbigniew Brzezinski and September 11th* skrev den demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche, at terrorangrebene aldrig kunne have fundet sted uden forhåndskendskab hos personer højt placeret i det amerikanske forsvars- og sikkerhedsapparat. Det er den eneste måde, hvorpå man kan forklare den eklatante mangel på elementære sikkerhedsprocedurer og terroristernes detaljerede kendskab til disse »blinde punkter«. Terroristerne fra al-Qaeda-netværket kunne aldrig have gennemført terrorangrebene i Washington og New York uden hjælp »indefra«. At Osama bin Laden og hans folk skulle have siddet i hulerne i Tora Bora-bjergene i Afghanistan og helt på egen hånd have planlagt og gennemført de største irregulære krigshandlinger, der nogensinde har været rettet imod USA eller noget andet land, er måske den allervigtigste af de mange desinformationer de amerikanske myndigheder har sendt i cirkulation om begivenhederne den 11. september 2001.

I den omtalte rapport medgiver Lyndon LaRouche, at det næppe er sandsynligt, at vi nogensinde får at vide, hvem der egentlig stod bag angrebene. Men vi kender svaret på »cui bono«, altså hvem der umiddelbart forstod at drage nytte af ulykkerne. For at uddybe dette, må vi gå tilbage til nogle nøglebegivenheder under George Bush Sr.'s embedsperiode.

Imperiets forebyggende krigsførelse

På ordrer fra den daværende forsvarsminister Dick Cheney, gav et hold civile planlægningsmedarbejdere i Pentagon den 21. maj 1991 en mundtlig briefing til forsvarsministeren og hans stab om det globale strategiske billede efter Sovjetunionens sammenbrud og betydningen heraf for USA's nationale sikkerhed. Hovedtaler var daværende departementschef i forsvarsministeriet, Paul D. Wolfowitz. Blandt de øvrige mødedeltagere var Wolfowitz' assistent Lewis Libby, Zalmay Khalilzad, en af Wohlstetters håndgangne mænd fra Rand Corporation og universitetet i Chicago, samt karrierediplomaten Eric Edelman, der også arbejdede for Wolfowitz. Alle sidder i dag på topposter i George W.'s regering. Wolfowitz er som nævnt viceforsvarsminister, Libby er vicepræsident Cheneys stabschef, Edelman hans højre hånd og Khalilzad er Det hvide Hus' kontaktperson til den irakiske opposition imod Saddam Hussein.

I sit indlæg argumenterede Wolfowitz for, at USA skulle anlægge en strategi, hvorefter man, med alle nødvendige midler, forebyggende skulle gribe ind for at forhindre, at et land eller en gruppe af lande fik held til, indenfor en overskuelig årrække, at udfordre USA's stilling som verdens førende

økonomiske og militære magt.

Forsvarsminister Cheney inkluderede Wolfowitz' forslag i sit efterfølgende oplæg til retningslinierne for forsvarsplanlægningen, Defence Policy Guidance, DPG, og det udløste et ramaskrig. Højtstående militærfolk »lækkede« forslaget til *The New York Times*, og daværende præsident Bush, sikkerhedsrådgiver Brent Scowcroft og udenrigsminister James Baker tog alle kraftigt afstand fra den form for amerikansk enegang. DPG-forslaget blev skrevet om, og i den endelige version var der kun svage skygger af Cheneys og Wolfowitz' oprindelige strategi.

Men efter George Bush Sr. tabte valget i november 1992, nåede Cheney og Wolfowitz at affyre en gevaldig afskeds-salut, inden Bill Clinton blev installeret i Det hvide Hus i slutningen af januar det følgende år. I januar 1993 offentliggør de rapporten *Forsvarsstrategien for 1990'erne: Regional Forsvarsstrategi*, som ikke alene genopliver ideen om ensidig forebyggende krigsførelse, men også foreslår, at USA skal udvikle en helt ny generation af mini-atomvåben til brug imod lande i Den tredje Verden. Cheney og Wolfowitz kunne simpelthen ikke bære, at præsident Bush Sr. havde afbrudt »Operation Ørkenstorm« i 1991, uden at Bagdad var blevet indtaget og Saddam Hussein styrtet.

»Clean Break«

Under præsident Clintons otte år i Det hvide Hus var straussianerne stort set holdt ude fra magtens korridorer. Men det betød ikke, at de sad med hænderne i skødet. Ikke så snart var Oslo-aftalerne blevet underskrevet i september 1993, før de neokonservative og straussianerne satte alt ind på at sabotere aftalerne og forhindre, at der blev »byttet land for fred«. Flere af Strauss' og Blooms disciple havde allerede flyttet teltplæne til Israel, hvor de dannede kernen i et politisk netværk, der var fast besluttet på at stoppe fredsprocessen.

I 1994 stiftede Hillel Fradkin og Yoram Hazoney *Shalem Centeret* med hjælp af penge fra de amerikanske milliardærer Ronald Lauder og Roger Hertog. De to sidste er medlemmer af den relativt ukendte, men særdeles indflydelsesrige, pressionsorganisation »Megagruppen«. Sammen med Conrad Black og Michael Steinhardt ejer Hertog avisen *The New York Sun*, og sammen med Steinhardt og Martin Peretz sidder han også i ejerskabet af avisen *The New Republic*, der længe har været talerør for straussianernes propaganda. Redaktøren på *The New Republic*, Lawrence Kaplan, skrev sammen med William Kristol en bog, der forsvarede krigen imod Irak.

Hillel Fradkin er elev af Allan Bloom og underviste selv på Chicago Universitet. Senere flyttede han til Shalem Centerets Washington-afdeling, hvor han samtidig afløste Elliott Abrams på posten som chef for Centeret for Etik og Samfundspolitik, da Abrams rykkede ind i det nationale sikkerhedsråd. Han fungerede også som mellemøstforsker ved the American Enterprise Institut, AEI.

Yoram Hazoney fik sin ph.d. ved Rutgers Universitet under vejledning af endnu en af Strauss' disciple, Wilson Cary McWilliams. Han flyttede derefter til Israel, hvor han arbejdede som taleskribent for Likud-partiets daværende leder, Benjamin Netanyahu. Hazoney støttede åbent den myrdede racistske rabbiner Meir Kahane, som grundlagde terrororganisationerne Jewish Defense League, JDL, og

Kach-bevægelsen.

Ud over Shalem Centeret og Stiftelsen for Konstitutionelt Demokrati, Foundation for a Constitutional Democracy, der blev grundlagt af Strauss' elev Paul Eidelberg, og som slår til lyd for en permanent israelsk annektering af »Judæa« og »Samaria«, altså Vestbredden samt Gazastriben, så findes der en tredje tænketank, som kom til at spille en væsentlig rolle som organ for den neokonservative agenda under Clinton-årene: Institute for Advanced Strategic and Political Studies, IASPS. Organisationen blev grundlagt i 1984 som en filial til den neolibérale »Chicagoskole« og har kontorer i Washington og Jerusalem. I 1996 fik IASPS en afdeling for strategiske studier. På IASPS' hjemmeside skrev man helt åbent, at man lige så godt kunne lade være med at søge forskningsstipendiater ved instituttet i Washington, hvis man ikke brød sig om Leo Strauss og hans tanker.

Efter mordet på Israels premierminister Yitzhak Rabin i 1996, iværksatte IASPS hurtigt en række undersøgelser af, hvordan Oslo-aftalerne kunne saboteres. Undersøgelser-rapporterne skulle fremlægges for Israels nyvalgte premierminister Benjamin Netanyahu. Det vigtigste af disse studier fik titlen: *A Clean Break: A New Strategy for Securing the Realm* (Et klart brud: En Ny Strategi for Rigets Sikkerhed). Forfatterholder blev ledet af Richard Perle og bestod blandt andre af: James Colbert fra Jewish Institute for National Security Affairs, JINSA; Charles Fairbanks fra Johns Hopkins Universitets School of Advanced international Studies, SAIS, (Fairbanks er endnu en af Strauss' elever og ven med Wolfowitz siden 60'erne); Douglas Feith, nu departementschef i forsvarsministeriet; IASPS' formand Robert Loewenberg; Jonathan Torup fra den israelske lobbytænketank Washington Institute of Near East Studies, WINEP; David Wurmser, som dengang ledede Mellemøstafdelingen på AEI, og som nu er udenrigsministeriets chefnedrustningsforhandler; Meyrav Wurmser, som tidligere arbejdede for den israelske efterretningsofficer og Sharon-tilhænger oberst Yigal Carmon og hans Middle East Research and Information, MERIP, og som nu leder Mellemøstforskningen på Hudson Institutet.

Richard Perle afleverede personligt den 60 sider lange rapport til Netanyahu den 8. juli 1996, to dage inden denne skulle tale til en fællessamling af den amerikanske kongres' to kamre. En stor del af indholdet i Netanyahus tale havde en umiskendelig lighed med indholdet af »Clean Break«-rapporten. Han afviste blankt Oslo-aftalerne og hele tanken bag »land for fred«. Han annoncerede stort set den israelske genbesættelse af Vestbredden med henvisning til Israels »ret til at jage terrorister«, og med en permanent annektering af hovedparten af de besatte områder som endemål. Endelig slog Netanyahu til lyd for en afsættelse, ikke bare af Saddam Hussein i Bagdad, men også af Baathregimet i Damaskus. »Israel kan forme sine strategiske omgivelser i samarbejde med Tyrkiet og Jordan ved at svække, inddæmme og endda trække Syrien tilbage. Denne indsats kan fokuseres på at sætte Saddam Hussein fra magten i Irak – i sig selv et vigtigt mål for Israel – som et middel til at forplumre Syriens regionale ambitioner« skrev Perle & Co. i 1996.

Det »nye amerikanske århundrede«

I begyndelsen af 1997 rottede to af Washingtons ledende straussianere, William Kristol og Robert Kagan, sig sammen med de øvrige neokonservative på AEI for at få Clinton-regeringen til at acceptere Clean-Break-politikken. I et kontor på femte sal i AEI's hovedkvarter grundlagde William Kristol og hans allierede organisationen Projekt for the New American Century, PNAC, Projektet for det Nye Amerikanske Århundrede, med det erklærede formål at bygge den amerikanske krigsmaskine op til at blive et egenhændigt verdenspoliti. Den første mission skulle være at vælte Saddam Hussein.

Den 3. juni 1997 gik PNAC til offentligheden med en principerklæring, som bar underskrifterne fra Elliott Abrams, Gary Bauer, William Bennett, Floridas guvernør Jeb Bush, Dick Cheney, Midge Decker, Francis Fukuyama, Lewis Libby, Norman Podhoretz, Peter Rodham, Donald Rumsfeld, Paul Wolfowitz m.fl.

Teksten var hentet fra en artikel som Kristol og Kagan havde skrevet i juli-august-nummeret 1996 af magasinet

Efter Lyndon LaRouches præsidentkampagne i flere måneder havde sat fokus på »kyllingehøgene« og deres åndelige guru Leo Strauss,

Father Strauss Knows Best

They have penetrated the culture at nearly every level — from the halls of academia to the halls of the Pentagon. They are scribes and editors at publications high and low. They finance think tanks, operate think tanks or simply think at think tanks, and they've accumulated the wherewithal — financially, professionally — to broadcast what they think over the airwaves to the masses or over cocktails to those at the highest levels of government.

They are the neo-conservatives, or neocons — a catchall name for a disparate group of authors, academics, media moguls and public servants who trace their intellectual lineage (accurately or not) to the teachings of a German émigré named Leo Strauss. Professor Strauss, who died in 1973 after a career as a political philosopher at the University of Chicago, saw readers nations of history and tradition eroding Western culture. It gets much more complicated, of course, but that core idea has since fertilized an ever-growing neocon family tree. TOM ZELLER

Intellectual Forebears
Professor Strauss stressed the close, careful reading of Plato, Aristotle and other ancient philosophers. The relativism of political thought since Machiavelli, he said, prevented value judgments that distinguish between good and evil regimes.

The Chicago School
Leo Strauss taught at the New School for Social Research in New York from 1938 to 1940, then at the University of Chicago from 1949 to 1968. It was at Chicago that he truly began influencing minds that would transport his ideas out of the classroom.

Edward Shils
A colleague of Strauss, Prof. Edward Shils (left), lured Allan Bloom from Cornell to Chicago, where he met Saul Bellow, who was already on the faculty of the Committee on Social Thought.

Bellow and Bloom
Bloom (left) wrote the book that became a rallying cry for the neocons. Bellow based the lead character in his novel "Ravelstein" on Bloom.

At Cornell, Allan Bloom taught Francis Fukuyama who went on to predict the end of history.

THE END OF HISTORY AND THE LAST MAN

CHICAGO

blevet plantet i kredsen af politiske tutorer, de såkaldte »Vulcans«, der under valgkampen gav George W. Bushs hans politiske oplæring. Det havde tidligere udenrigsminister og »Chicagoskolens« ideolog George P. Schultz ansvaret for. Fra denne position kunne Wolfowitz trække Perle og hele banden af neokonservative ned til Austin, Texas, for at deltage i den politiske indoktrinering af unge Bush. Da Bush-regeringen senere blev sammensat, udnyttede Wolfowitz sine nyvundne personlige relationer til præsidenten til at fylde Rumsfelds kontor med en hel hær af ligesindede straussianere og Likud-tilhængere.

Da de dramatiske begivenheder ramte New York og Washington den 11. september 2001, udnyttede Wolfowitz og departementschefen i forsvarsministeriet, Dough Feith, situationen til at etablere deres egen hemmelige efterretningsafdeling i Pentagon. Formålet var at forsyne forsvarsminister Rumsfeld, der i mellemtiden havde fortrudt sine trusler om at træde tilbage, med en konstant strøm af »efterretninger«, der skulle anvendes til at imødegå CIA's og Pentagons modstand imod planerne om at afsætte Saddam Hussein. En af de vigtigste kilder til denne uautoriserede strøm af »efterretninger« var Chalabis miskrediterede INC.

Wolfowitz og Feith udpegede Abram Shulsky til leder af den nye hemmelige organisation, der blev begravet dybt nede i Pentagons civile administration, nærmere bestemt i afdelingen for politisk planlægning, der havde Feith som øverste chef. Shulsky, en af Leo Strauss' elever, havde sammen med Elliott Abrams og Gary Schmitt, PNAC's nuværende formand, arbejdet for den demokratiske senator Moynihan. I 1999 var Shulsky og Khalilzad blandt forfatterne til en Rand Corporation-rapport med titlen: *USA og et Kina i fremgang*, hvor Kina fremstilles som den største direkte trussel imod USA's globale og regionale militære overlegenhed; en trussel man meget snart vil blive tvunget til at imødegå.

I Shulskys private udgave af CIA, »Chickenhawk Intelligence Agency«, finder man blandt andre Harald Rhode,

Paul Wolfowitz som *The New York Times'* tegner Barry Blitt så ham den 4. maj.

der er mellemøstekspert i Pentagons analysekontor, ONA. Den selverklærede »universal-fascist« og straussianer Michael Ledeen skriver i sin nyligt udgivne bog *The war Against the Terror Masters*, at Rhode har været hans »mellemøstguru« i næsten 20 år.

I 1991 tog Rhode sig af Pentagons forhold til Tyrkiet, alt imens Perle og Feith tjente penge på salg af israelske våben til Tyrkiet gennem et fælles konsulentfirma. I Bush-regeringens første måneder provokerede Rhode en højtstående saudiarabisk repræsentant med trusler om, at det historiske amerikansk-saudiarabiske venskabsforhold meget snart var forbi. Det kostede Rhode en mere fremtrædende plads i den nye administration.

Harald Rhodes øverstkommanderende i ONA er Andrew Marshall, der sammen med Albert Wohlstetter stiftede Rand Corporation. Marshall kom til Pentagon allerede i 1975, og har i snart 30 år været en af Pentagons farligste

utopister, der vanemæssigt erstatter virkeligheden med systemanalyser og spilteorier. Ikke så snart var Rumsfeld ankommet til Pentagon, før Marshall overdængede den nye forsvarsminister med sine ideer om en total omorganisering af de væbnede styrker, en »revolution i militærforhold«. Det var tæt ved at udløse et åbent myttereri i den amerikanske hærs øverste ledelse.

I »Chickenhawk Intelligence Agency« finder man også William Lutti, tidligere rådgiver for vicepræsident Cheney og nyudnævnt departementschef for Pentagons mellemøstafdeling. Han har i årevis været besat af tanken om at styrte Saddam Hussein. Øjenvidner fortæller, at hans kontor i Pentagon er fyldt fra gulv til loft med avisartikler om Saddam Hussein og hans nærmeste folk. Det var Lutti, der oprettede træningslejre for eksilirakere i Ungarn.

Et andet forbindelsesled mellem »Chickenhawk Intelligence Agency« og de eksilirakiske kredse er Reuel Marc Gerrecht, tidligere ansat i det rigtige CIA og nu seniorforsker ved AEI og leder af det såkaldte mellemøstinitiativ i PNAC, hvor han arbejdede sammen med William Kristol, Robert Kagan og Gary Schmitt.

DET FORSVUNDNE DEMOKRATISKE PARTI

For mange kommentatorer rundt om i verden har det været lidt af et mysterium, hvor den indenlandske politiske opposition til Bush-regeringens radikale omlægning af USA's udenrigs- og sikkerhedspolitik egentlig er blevet af. I lighed med den øvrige verden gik hundrede tusinder af mennesker på gaderne i de største amerikanske byer i februar og marts for at protestere imod Irak-krigen, endnu inden den var indledt. Ledende repræsentanter for de amerikanske væbnede styrker gav med en hidtil uset åbenhed udtryk for deres uenighed i vicepræsident Dick Cheneys og forsvarsminister Donald Rumsfelds planer om at lade USA føre angrebskrig for at »afvæbne« Saddam Hussein. Tidligere højtstående regeringsmedlemmer, i særdeleshed fra George Bush Sr.'s administration i årene 1988-92, anført af fhv. sikkerhedsrådgiver Brent Scowcroft, fhv. udenrigsminister James Baker

og fhv. viceudenrigsminister Lawrence Eagleburger, udtalte kraftig skepsis overfor den nye Bush-regerings sikkerhedspolitiske linie. En skepsis de har fastholdt efter krigens afslutning. Og et stort flertal blandt bureaukraterne i Washingtons regeringskontorer og traditionelle tænketanke, som f.eks. Council on Foreign Relations, har været, og er stadig, dybt uenige i forestillingen om, at USA skal føre »forebyggende krige« for at fastholde sin globale førerposition.

Men hvor er den egentlige politiske opposition forsvundet hen? Når der rent faktisk findes en betydelig modstand i den amerikanske befolkning og i ledende regeringskontorer og tænketanke, hvorfor siger oppositionen, altså demokraterne, så slet ingenting? Den eneste, der for alvor er trådt i karakter under optakten til krigen imod Irak, har været den

Daniel Patrick Moynihan

flerfoldige demokratiske præsidentkandidat, Lyndon LaRouche. Han og hans nye politiske ungdomsbewægelse har lagt et stort pres på folkevalgte demokrater overalt i USA for at få dem til at stå op imod Bush-regeringen. Indtil videre med blandede resultater, fordi det Demokratiske Partis orga-

nisatoriske og politiske ledelse med hård hånd har bekæmpet ethvert tiløb til modstand imod Bush-regeringen. Men hvorfor i alverden bekæmper det Demokratiske Partis ledelse modstanden imod »kyllingehøgene« i Washington? Svaret er, at også det Demokratiske Parti er faldet i kløerne på en lille håndfuld neokonservative straussianere.

Siden 1985 er det Demokratiske Parti i stadig stigende grad blevet kontrolleret af en selvbestaltet gruppe, der kalder sig Democratic Leadership Council, DLC, Det Demokratiske Lederskabsråd. Rådet består af håndplukkede medlemmer af Repræsentanternes Hus og Senatet samt udvalgte embedsmænd og rådgivere. Men der er overhovedet ingen forbindelser til partiets lokale formænd og tillidsrepræsentanter. Det er en elitegruppe uden kontakt til græsrodderne.

Initiativet til oprettelsen af DLC i marts 1985 kom fra konservative kredse omkring nyligt afdøde fhv. senator Daniel Patrick Moynihan. Moynihan selv var den evigt utilpassede konservative demokrat, der allerede i 60'erne ragede uklar med traditionelle demokratiske kredse, da han fra en ganske perifer post i arbejdsministeriet under præsident Lyndon Johnson skabte skandale ved at udarbejde en rapport, der påstod, at det var de sorte amerikaneres egen indgroede slavementalitet, der var skyld i deres relativt høje arbejdsløshed. En storm fra borgerretighedsbevægelsen tvang ham ud af regeringen.

Efter sin korte karriere i arbejdsministeriet begyndte Moynihan at skrive højreorienterede artikler for magasinet *Reporter*, der blev redigeret af straussianeren Irving Kristol. I 1975 skrev Moynihan selv en artikel, der hyldede Leo Strauss som »sin tids ledende politiske filosof i Amerika.«

I 1976 blev Daniel Patrick Moynihan valgt til Senatet og knyttede straks straussianere som Elliott Abrams, Abram Shulsky og Gary Schmitt til sin stab.

Franklin D. Roosevelt på kampagneturné i 30'erne. Den konservative tænketank The American Enterprise Institute blev skabt i 1943 af rige finans- og forretningsfolk for at bekæmpe alt Roosevelt stod for.

»Aldrig mere Franklin D. Roosevelt«

DLC's dagsorden præsenteres løbende i rådets eget magasin *Blueprint*, og i september 1998 kunne man læse et omfattende strategiplæg forfattet af blandt andre William Galston, demokratisk straussianer. Titlen på oplægget var *Realiteter, der vil forme det 21. Århundrede*, og hovedindholdet var et passioneret indlæg for, at det Demokratiske Parti aldrig nogensinde vender tilbage til sin traditionelle økonomiske og sociale politik, som den blev udformet af Franklin D. Roosevelt med hans *New Deal*. Heller ikke, hvis USA skulle ende i en ny depression.

Tilbage i 1980, da præsident Jimmy Carter som forventet led et sviende nederlag til Ronald Reagan, svor senator Moynihan på en pressekonference, at han ville gøre alt, der stod i hans magt for at forhindre, at det Demokratiske Parti blev overtaget af »ekstremister« som Ted Kennedy. Men der var en anden »ekstremist« i Moynihans øjne, som han kom til at anvende hele sin politiske indflydelse for at få stoppet i de følgende år, og det var præsidentkandidat Lyndon LaRouche.

I lighed med kredsene omkring Ted Kennedy, ønskede LaRouche at genoplive partiets traditionelle Franklin D. Roosevelt-fløj. Tusinder af kandidater, der stillede op til valg overalt i USA som erklærede »LaRouche-demokrater«, vandt mellem 15 og 35 procent af stemmerne. Moynihans egne rådgivere vurderede, at LaRouche snart ville kontrollere op mod 25 procent af partiet. I juli 1983 blev Moynihans sæde i Senatet så udfordret ved primærvalget i New York af en modkandidat fra LaRouche-fløjen, ved navn Mel Klenetsky. Det udløste en rasende hadkampagne fra Moynihan og hans stab. Klenetsky blev tilsvinet som »antisemit«, uagtet hans jødiske familiebaggrund.

Kampagnen mod Klenetsky blev også indledningen på en årelang kampagne imod LaRouche. Moynihan og hans konservative venner i partiet omkring Averell Harriman, Robert Strauss og Felix Rohatyn tog kontakt med de republikanske kredse omkring Henry Kissinger og Leo Cherne, som var stærkt utilfredse med, at medlemmer af præsident Reagans stab var i kontakt med LaRouche. I fællesskab oprettede man en arbejdsgruppe, kaldet »Get LaRouche Taskforce«, finansieret af mangemillionærerne John Train og Richard Mellon Scaife (der ti år senere også finansierede smædekampagnen imod præsident Clinton under »White Water-affæren«). Tusinder af smædeartikler imod LaRouche blev sat i omløb i den amerikanske presse. Stort set samtlige myndigheder blev pudset på LaRouches kampagnestab, og i 1989 blev LaRouche idømt 15 års fængsel for »ulovlig pengeindsamling«, en åbenlys politisk dom. I januar 1994, tolv måneder efter præsident Clinton er rykket ind i Det hvide Hus, blev LaRouche løsladt.

LaRouche: En ny FDR

Under de første måneder af præsidentvalget i år 2000 arbejdede straussianere som William Kristol og Tod Lindberg ihærdigt på at opstille en fælles republikansk-demokratisk liste med den konservative republikaner John McCain som præsidentkandidat og den endnu mere konservative demokrat Joe Lieberman som vicepræsidentkandidat. Det blev aldrig til noget, men bestræbelserne blev ødelæggende for demokraternes i forvejen håbløse kamp for at få den upopulære Al Gore valgt.

Lyndon LaRouche taler med unge studerende under Schiller Instituttets konference i Bad Schwalbach, Tyskland, den 22. marts.

I dag står det Demokratiske Parti svagere end nogensinde, og det har efterladt et gigantisk vakuum i det amerikanske politiske liv. Hvis ikke partiet meget snart vækkes til live, vil »kyllingehøgene« i Bush-regeringen, med deres doktrin om »forebyggende krigsførelse«, uhindret kunne kaste USA ud i en uendelig række af konflikter rundt om i verden. Og samtidig vil justitsminister John Ashcroft, med sin helt personlige sydstatskonservative opfattelse af begrebet »retfærdighed«, omdanne USA fra en republik med ytringsfrihed og grundlovssikrede rettigheder til noget, der betænkeligt minder om det, der faldt fra hinandenovre østpå i 1989.

Men der er håb. De seneste tal fra den amerikanske valgkommission, FEC, viser med al tydelighed, at FDR-fløjen i det Demokratiske Parti er ved at vågne op. Med sin helt klare afstandtagen til krigen imod Irak og sin mangeårige kampagne for at genoplive Franklin D. Roosevelts politik, er LaRouche nu den præsidentkandidat, der har flest bidragsydere til sin kampagne. Og i opgørelsen over samlede bidrag er han nummer fire, et pænt stykke foran de følgende kandidater. Det vil sige, at LaRouche i øjeblikket er

forbeholdt avispostkontoret

den kandidat, der har den største opbakning fra det Demokratiske Partis græsrodder.

Men det selvbestaltede lederskab i DLC har ingen lyst til at se partiets FDR-tradition genoplivet. Derfor har man lagt stort pres på de lokale valgkomiteer, der arrangerer debatter mellem kandidaterne, for ikke at inkludere LaRouche. Det skabte røre i den amerikanske presse i slutningen af april, hvor de første tv-debatter løb af stablen samtidig med, at FEC's opgørelse over kandidaternes bidrag blev offentliggjort.

Den 12. april modtog formanden for det Demokratiske Parti i South Carolina, Richard Harpootlian, en opfordring fra knap 40 nuværende og tidligere valgte repræsentanter for det Demokratiske Parti, inkl. tidligere sundhedsminister Joycelyn Elders, om at lade LaRouche deltage i den debat den lokale partiledelse havde arrangeret 3. Maj, og som ville blive transmitteret til hele USA af tv-stationen ABC. LaRouche blev ikke inkluderet, men det udløste til gengæld en omfattende pressedækning. Den konservative avis *The Washington Times* anvendte overskriften »Som FDR« i sin dækning af LaRouche og den kontroversielle sag.

Under valget i 1968 lykkedes det den demokratiske præsidentkandidat Eugene McCarthy at skabe så megen røre med sin landsdækkende kampagne, der mest af alt mindede om en ungdomsbevægelse, at kimen til den amerikanske tilbagetrækning fra krigen i Vietnam blev lagt. I dag har Lyndon LaRouche allerede sat en ny ungdomsbevægelse i gang på universiteter overalt i USA, og den har allerede sat sit aftryk på præsidentkampagnen. Eugene McCarthy støtter i øvrigt LaRouche.

Antal individuelle bidrag til demokratiske kandidater		
Kandidat	Antal individuelle bidrag*	Uspecificerede bidrag**
LaRouche	7,834	\$1,325,061
Kerry	6,257	\$407,299
Edwards	5,582	\$242,745
Dean	4,090	\$786,237
Gephardt	2,744	\$179,046
Lieberman	2,329	\$114,366
Graham	796	\$9,361
Kucinich	158	\$76,637
Moseley-Braun	71	\$4,678
Sharpton	is	i/s

Penge indsamlet af demokratiske præsidentkandidater indtil 31. marts 2003				
Kandidat	Individuelle bidrag	Overført fra tidl. kamp.	Andet	Total \$ indsamlet
Kerry	\$7,501,390	\$2,650,000	\$4,477	\$10,155,867
Edwards	\$7,398,836	\$0	\$0	\$7,398,836
Gephardt	\$3,353,928	\$2,403,521	\$172,475	\$5,929,925
LaRouche	\$3,704,005	\$0	\$2,082	\$3,706,087
Lieberman	\$2,961,023	0	\$51,600	\$3,012,623
Dean	\$2,932,262	\$0	\$12,100	\$2,944,362
Graham	\$1,092,161	\$0	\$27,000	\$1,119,161
Kucinich	\$172,695	\$0	\$0	\$172,695
Moseley-Braun	\$72,451	\$0	\$0	\$72,451
Sharpton	is	\$0	i/s	i/s

*Transaktioner fra personer der giver \$200 eller mere i samlede bidrag **Bidrag fra personer der har givet mindre end \$200 Kilde: Federal Election Commission.

AGRO-NYT udgives hver måned af **Schiller Institut**, Postboks 2613, 2100 København Ø, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, e-mail: si@schillerinstitut.dk Internet-adresse: <http://www.schillerinstitut.dk/> Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse. ISSN: 0905-3786 Eget tryk